

Справа «Коппі проти Австрії» (“*Koppi v. Austria*”)

Ключовий висновок: не є дискримінацією відмова священнослужителю у звільненні його від військової служби.

У рішенні, ухваленому 10 грудня 2009 року у справі «*Koppi проти Австрії*», Суд постановив, що

- не було порушено ст. 14 Конвенції (заборона дискримінації), взятої у поєднанні зі ст. 9 Конвенції (свобода думки, совісті і релігії).

Обставини справи

Заявник Маттіас Стефан Коппі є громадянином Австрії, народився 1982 року та мешкає у м. Ранкуейл (Австрія). Він є членом місцевої релігійної спільноти, в якій з 2001 року працював священником.

У листопаді 2000 року заявника було звільнено від виконання військового обов'язку за релігійними мотивами та зобов'язано виконати належну цивільну службу. Пан Коппі звернувся до міністерства внутрішніх справ із клопотанням про звільнення його від альтернативної служби, оскільки, як він стверджував, перебував у ситуації, подібній до членів тих релігійних громад, котрих звільняли від будь-якої служби (передусім зазначений привілей стосувався членів тих релігійних організацій, котрі відправляли релігійні обряди чи давали релігійні настанови). Проте його клопотання було відхилено на тій підставі, що відповідно до закону «Про цивільну службу» винятки застосовувалися тільки до членів визнаних релігійних організацій, а не до будь-яких незареєстрованих релігійних спільнот.

Пан Коппі звернувся до Конституційного суду та до Адміністративного суду Австрії, однак його скарги були відхилені.

Зміст рішення Суду

Спираючись на ст. 4 (заборона примусової праці), 9 та 14 Конвенції, п. Коппі скаржився про те, що його не було звільнено від виконання цивільної служби, та звертав увагу на те, що представників інших релігійних організацій, котрі здійснювали подібні функції, звільняли від будь-якої служби.

Суд передусім вказав, що умова належності до визнаної релігійної організації, яку застосували компетентні органи, відмовивши заявнику у звільненні його від альтернативної служби, за своєю суттю не була дискримінаційною. Суд відзначив, що відмінність у ставленні до релігійних груп, яка обумовлювалася їхнім різним правовим статусом, була сумісною з вимогами ст. 14 Конвенції, взятої у поєднанні зі ст. 9 Конвенції. Така ситуація могла виправдовуватись певними обставинами, а саме: наданням статусу юридичної особи релігійним товариствам за умови

існування справедливих можливостей для звернення за реєстрацією та загальних і рівних вимог, що гарантували набуття відповідного статусу.

Втім у справі не було жодних доказів того, що релігійне товариство п. Коппі зверталось за такою реєстрацією, ані матеріалів про відмову товариству у набутті відповідного статусу, не кажучи вже про можливу неправомірність такої відмови з огляду на ст. 9 Конвенції.

Таким чином, Суд дійшов висновку, що п. Коппі, звертаючись по звільнення від виконання цивільної служби, не перебував у ситуації відносно подібній чи аналогічній стосовно членів офіційно визнаних релігійних громад. Тому не було порушення ст. 14 Конвенції, взятої у поєднанні зі ст. 9.

З огляду на цей висновок, Суд не вважав за необхідне розглядати скарги про порушення ст. 9 Конвенції, взяті окремо, чи про порушення ст. 14 Конвенції, взяті в поєднанні зі ст. 4 Конвенції.